

I morgontimma var skapelsen ny
En arla vandring längs strändernas stråk
Lufthav som strålar av gryningens ljus
Vind som kyler den grånande hud
Ett förskönande kalls himlavalv
Över den vidsträckta vyn
Med fynd av drivved som svept in mot land
Den djärvaste av tanke föds Solskivan ståtar högt
Bakom skuggornas danande gång
Det urtida träd som andas
Som viskar ut sin gudaande
Bark som murknat och fallit isär
En gestalt som närts utan ljus
Ögon som öppnas än utan liv
Än utan syfte och mål

Ask och Embla
De ödeslösa

Med havet som slutpunkt, dess ändlösa grav
Hand i hand samman mot en ny värld
Räds ej den gäld som betalats i guld
Men dömd till det pris som betalas i järn
Forna vintrars skare
Har nu glömt inför årets skörd
Rämnande murar, smältande tjäle
Ett ok som släpats i gyttjan
Det finns ingen rättvisa
Ty det finns bara oss
Gårdagens slit betyder föga
Inför morgonens dom
Visa mig det band som brustit
Visa oss dess spruckna fäste
Flitens tid har tystnat
Där pålar på nytt slås i jord

Ask och Embla
De ödeslösa

När Gautr gjöt liv, de befriade kroppar
När Gautr gjöt liv, de befriade själar
Varmt blod i ström genom ådror
Värmen från dess källa, att skönjas bland lövverk
Stränder av svavel, en spegel så grå
Dränkt utan färger och liv.... av de ödeslösa.